

gets Flertal kan imidlertid ikke tiltræde denne Løfte, fordi dens Gjennemførelse, foruden adskillige praktiske Ulemper, fører til det principstridige Resultat, at den Del af Skatten, som tilflyder Skatteopholdskommunen, hverken faar i Forhold til denne Kommunes Behov eller til de øvrige der boende Skatteyderes Skat. Flertallet har derfor maattet anse det for frugtesløst at arbejde videre paa dette Grundlag, men har derhos ikke troet at kunne anse Udvalgets Hverv for fyldestgjort ved et saadant negativt Resultat. De Udtalelser, der fremkom under Sagens første Behandling i Thinget, berettiger til at antage, at Udvalget ikke gaar udenfor sin Opgave ved uafhængig af det foreliggende Forslag at yde et positivt Bidrag til Løsning af det paaen reiste Spørgsmaal, og her-til fandt Udvalget saa meget mere Ojforbring, som Forhandlingerne paa Kjøbstaddelegeretmødet i Odense i forrige Sommer og et til Udvalgets Overveielse henvist Andragende fra Laarby Sogneraad, der findes trykt som Bilag til nærværende Betænkning, afgive yderligere Beviser for, at Beskatningsforholdene i mange Kommuner for Tiden ere saa uheldige og ubillige, at Lovgivningsmagten maa føle sig kaldet til snarest muligt at fjerne de bestaaende Misforhold.

I Genhold til denne Betragtning har Udvalgets Flertal (alle Medlemmer med Undtagelse af N. Andersen, Rosen og Scavenius) sluttet sig til et Forslag, der væsentlig afviger fra det i indeværende Samling i Thinget indbragte. Det miskjendes imidlertid ikke, at der ogsaa imod den Ordning af de herhen hørende Forhold, som Flertallet bringer i Forslag, kan reises Indvendinger; disse have nemlig deres væsentligste Grund deri, at en Beskatning efter Indtægt eller Formue og Leilighed ved Siden af en Beskatning af faste Eiendomme uanskelig kan undgaa Stimmets af at bestatte disse sidste dobbelt; men Flertallet anser det ikke for muligt, ialtsald for Tiden, at komme bort fra den direkte Beskatning af faste Eiendomme. Flertallet formener tillige, at ethvert Forsøg paa at indføre Forbedringer paa dette Omraade, for at have Udfigt til at gennemføres, maa holde sig saa nær som muligt til det Bestaaende, og indskrænke sig til at bøde paa de erkjendte Mangler ved dette, og da derhos Lovgivningsforsøg som det her omhandlede i Reglen ikke egne sig til at fremmes ved det private Initiativ, har Flertallet, anset det for rigtigst i mange og væsentlige Punkter at følge den Vej, ad hvilken Regjeringen i Samlingen 1872—73 forsøgte en fremtidig Ordning af den personlige Kommuneskat (jfr. Rigsdagstidenden for 1872—73, Tillæg A. Sp. 2969 ff.). Hvorvel ved Siden heraf adskillige Bestemmelser i det i Thinget indbragte Forslag efter Flertallets Formening fortjene at bibeholdes, og i Medfør af Forretningsordenen Flertallets Forslag vil være at stille som Indbringingsforslag til hint,

har man dog anset det for hensigtsmæssigt at lade Flertallets Forslag fremtræde som en Helhed i det som Bilag II. medfølgende „Forslag til Lov, indeholdende nogle Bestemmelser om Udredelsen af personlig Kommuneskat m. m.“. Næst i Almindelighed at bemærke, at dette Flertallets Forslag, saaledes som Titelen tilstrækkelig tilkjendegiver, nærmest har til Hensigt at supplere og kun i enkelte Punkter at ændre den bestaaende Ret paa dette Omraade, og derfor ikke gaar saa vidt som det fremtalte Regjeringsforslag, der blandt Andet ogsaa tilfugtede en ikke uvæsentlig Forandring i Henseende til de Myn- digheder, som Paaligningen af den personlige Kommuneskat er anbetruet, skal Flertallet til nærmere Forklaring af Forslagets enkelte Bestemmelser (se Bilag II.) indskrænke sig til følgende Bemærkninger:

Til § 1.

Denne Paragraf stemmer i det Væsentlige med Bestemmelsen i Regjeringsudkastet af 1873, § 2; at Flertallet foreslaar det Lidsrum, som begrunder Skattepligt til Kommunen, indskrænket til 3 Må- neder, har dels sin Grund i, at det firemaanedlige Ophold, som den nugældende Lovgivning fordrer, efter Erfaringen har vist sig at være for langt, og dels staar Fastsættelsen af denne Lidsgrænse i nøje Forbindelse med Flertallets Forslag i §§16—18. Det forekommer derhos Flertallet at være i god Konsekvens med Bestemmelsen om Beskatning af den borgerlige Kæring, som en udenfor Kommu- den Boende driver i denne, at en Embedsmand, som ifølge udtrykkelig Bestemmelse skal have sit Forretningslokale i en Kommune, udreder personlig Skat til denne, uanset at han tager Ophold andetsteds, og at hans Embede ikke ude- luktende vedkommer bemeldte Kommune.

Til § 2.

Denne Paragraf indeholder Hovedreglen for den saakaldte mellemkommunale Beskatning. Me- dens den nugældende Lovgivning, som bekjendt, kun hjemler den Kommune, i hvilken en Person har fast Ophold, Ret til at paaligne ham personlig Skat, og der fra denne Regel kun er gjort Und- tagelse (jfr. Lov 6te Juli 1867 § 21 og Lov af 26de Mai 1868 § 26) i det Tilfælde, at en Person har samtidig fast Ophold i flere Kommu- ner, fastsætter nærværende Paragraf, at ogsaa Personer, der have fast Ophold udenfor Kommu- nen, i de i § 1 b nævnte Tilfælde kunne beskattes af deres Indtægtskilber i Kommunen. Næst i denne Henseende i Almindelighed at henvise til, hvad foran er bemærket om det Billige og Retfærdige i denne Regel, bemærkes kun, at, da Hensigten med saaledes samtidig at indbrage den samme Per- son under Beskatningen i flere Kommuner selv- følgelig ikke er den, at der derved skulde paalægges ham større Skattebyrde, end der ellers vilde komme til at paahvile ham, bliver Følgen heraf nødven- dig den, at den paagældende Person kun bliver